

Balatoni Nyaralás 1947-Ben

1947-ben másodszor is voltam a Balatonon. A salgótarjáni Sauer patikusnak volt egy villája Balatonalmádiban, a Lilóka-lak, a lányok, Lili után elnevezve. Lili felajánlotta nekünk, hogy menjünk le, a villában senki sincs, nem is látták még, hogy néz ki a háború után, és ott nyaralhatunk. Elfogadtuk, de úgy gondoltuk, hogy ebben a jóban a többieknek is részt kell venniük. Lementünk, borzalmas állapotokat találtunk. Lejött még négy vagy öt barátnőm, ki férjjel, ki baráttal, és ott töltöttünk három hetet. Közben lelátogattak [salgó]tarjáni barátaink is.

Ez alatt a nyaralásunk alatt történt, hogy elmentünk ebédelni egy már működő étterembe. Megterít a pincér, és az evőeszközökön horogkereszt volt. Látom, hogy Schweitzer Márta barátnőmet előnti a méreg, odahívja a pincért, összekapja az abroszt, és hátradobja az egészet. Néz rá a pincér, mire Márta azt mondja: Tudja uram, mi zsidók vagyunk, az egyetlen keresztény közöttünk Gross úr, és mi nem tudunk enni horogkeresztes evőeszközzel. Gross úr akkor már Gáti úr volt, de visszazsidósodott, mert csak közöttünk érezte jól magát.

Hátul én ülök a férjemmel. A másik két alak a [salgó]tarjáni Bogenlück Imre és a felesége. Ő volt ez első [Salgó]Tarjánban, aki vegyes házasságot kötött. Elvette ezt az üveggyárban dolgozó szépséges Irénkét. Ez akkor ott, 1947-ben nagy dolog volt. Bogenlückéknek egy nagyon jól menő vaskereskedésük volt. Mindenki elpusztult, csak két fiú jött vissza, Imre és Zoli. Mind a ketten keresztény lányt vettek feleségül.